

«Jeg begynner å drømme om det hellige fjellet, om å sveve over fjellviddene. Det står helt klart for meg at jeg må dra dit. Alene. Likevel kjennes en viss uro, for fjellets kraft synes så "spiss". Tvetydig, potensielt farlig.»

magiske plassen etter den andre passeres. En elv krysses barføtt. Vannstanden er heldigvis ikke så høy, ei heller er elva bred. Jeg er takknemlig for vandrestaven, en olderkvist delt i et v-tegn øverst.

Nå er tregrensa for lengst passert. Et goldt, tidløst viddelandskap dominerer. Det er så utrolig vakkert, jeg føler meg rik og sterk. Samtidig merkes slitet, den tunge sekken. Rosenrot vokser langs en liten bekk. Jeg graver opp, tygger i meg noen biter, går videre med fornyet kraft. Det regner en god del, regntøyet

«Etter en stund med dyp pust og fokus på alle fenomeners forgjengelighet og det virkelige selvets uangripelighet, bryter den indre sola igjennom.»

duger ikke og jeg blir våt. Fra en høyde synes en antennelignende installasjon i rett luftlinje et stykke unna. Her er det mobildekning som det eneste stedet på hele turen. Bak neste runde fjelltopp aner jeg den øverste biten av det hellige fjellet som er målet mitt. Mange plasser ligger snøen fortsatt, her oppe på tusen meters høyde.

På langt hold aner jeg den. Hytta. Nærmer meg og ser at det er virkelig det det er. Litt vantro prøver jeg om den er åpen. Det er den. Det er en såkalt nødkoie, og her er både fer-

dighugget ved og kaffekokingsmuligheter. Jeg tørker alle klærne mine. De siste timene har det vært guffent vær. Nå er klokka snart ti på kvelden og alt tøy fullstendig gjennomvått. 6-7 knekkebrød med et tjukt lag med smør går ned med tre kopper kaffe. Klærne tørker, jeg nyter varmen, hytta og ensomheten langt til fjells. De siste meterne tilbakelegges dagen etter, det er ikke langt igjen. Selvsagt blir jeg intenst våken av all kaffen så seint på kvelden. Det eiendommelige nærværet kommer tilbake igjen, fyller koia. Sliten og trøtt, samtidig søvnløs. Men jeg kan ikke klage, til det har jeg det for godt.

Neste morgen er alle klærne tørre, og det er sol fra skyfri himmel.

Så er det de siste meterne. En skummel snørygg innbyr til passasje over en elv med et uhyggelig navn. Jeg motstår fristelsen til å prøve meg på den skjøre

snøryggen, elva koker like under. Lenger opp kan den passeres. Av med skoene. Helligfjellet ligger rett foran. Det er vakkert. Når elva er krysset er det som jeg har steget inn i en slags hemmelig verden. En verden hvor det fysiske og ikke-fysiske danser sammen på en helt spesiell måte.

MOTTAGELSEN

Samtidig som jeg trer inn på området, kommer åtte reinsdyr langsomt vandrende ned ryggen fra nabofjellets myke viddehelling. Seks av dem

er helt hvite. Samene har blitt kalt for de åtte årstidenes folk. Tallet 8 har med uendelighet og evighet å gjøre, samt syklusen gjennom årstidene. Reinsdyrene legger seg etter hvert ned utover i en sirkel på en stor snøflekk tvers overfor meg, på andre siden av en stor bekk.

Klok av skade går jeg straks i gang med teltet. Det kan være godt å ha et sted å søke ly om været skulle skifte. Etter en stund rusler de åtte reinsdyrene rolig tilbake samme vei som de kom.

Søvnmangelen merkes godt. Kroppen er tung etter den lange marsjen og sinnet surrer som en humle. Jeg går i gang med å ordne brennofferet mitt. Noe godteri, sjokolade, søtsaker, to dun fra tranene, noen smørklatter og annet brettes inn i en stor hvit serviett. Hele tiden tar jeg bilder. Bilder av fjellet. Reinsdyrene. Meg selv foran fjellet. Brennofferet. Det er som om tankesurret og mangelen på tilstedeværelse gjør det ytre fokuset større. Her skal det dokumenteres. Jeg vandrer opp det lille fjellet med den karakteristiske formen. På et utspring litt nedenfor toppen slår det meg at her har den gamle noaiden hatt sin undervisning for de yngre. Også her våker et par fjellvåker. Jeg finner et mystisk hulrom hvor jeg legger en stor kvartskrystall, en medbrakt gave til fjellet. Tross den lave høyden over resten av den tusenmeters høye vidda er det god utsikt fra toppen. En plagsom vind tar til å blåse. Det er småkaldt. Fjellvåken jamrer seg høyt der oppe. Jeg ordner vedskivene. Det blåser og bålet vil ikke ta fyr. Offergaven vil ikke brenne. Fiasko. De søvnløse kaffetankene flyr rundt som gale bikkjer.